

**בבית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים**

עת"ם

בעניין:

1. סלימאן, ת"ז
2. סלימאן, ת"ז
3. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**

ע"י ב"כ עוה"ד ליאורה בכור (מ"ר 50217) ו/או נועה דיאמונד (מ"ר 54665) ו/או אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או נמרוד אביגאל (מ"ר 51583)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **שר הפנים**
2. **מנהל מינהל האוכלוסין**
3. **מנהלת לשכת מינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית**
4. **ועדת ההשגה לזרים**

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רח' מח"ל 7, ירושלים
טל: 02-5419555; פקס: 02-5419581

המשיבים

עתירה מינהלית

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבים לבוא וליתן טעם, מדוע לא יחזרו בהם מהחלטתם, שלא להעניק לעותר 2 מעמד ארעי (מסוג א/5).

פתח דבר

1. במשך שנים ארוכות מאפשרים המשיבים לאדם לחיות עם משפחתו בישראל, ומחדשים את היתרי השהייה שלו בישראל מדי פעם בפעם, לאחר בדיקות מקיפות. אותו אדם זכאי לקבל מעמד ארעי, אשר יעניק לו, בין השאר, זכויות סוציאליות ויאפשר לו לנהל את חייו באופן יציב. בשנת 2009 הוא מבקש לשדרג את מעמדו. שנה עוברת ולבסוף, עונה המשיב בשלילה. העילה: המסמכים המעידים כי מרכז חיי המשפחה בישראל – כוזבים.

2. כשהרשות משנה את טעמה מקצה לקצה, כאשר החלטת הרשות פוגעת בחיי משפחה, מצופה ששיקול הדעת יהיה קפדני. מצופה שהראיות שתביא הרשות כתמיכה בשינוי הדרסטי כל כך בעמדתה – תהיינה מוצקות ומשכנעות. בענייננו, הראיה עליה שמה הרשות את יתרה היא הודעה שגבה חוקר הביטוח הלאומי ב-31.8.2005, ממנה מסיק המשיב כביכול באותו מועד

לא התגוררה העותרת בירושלים. אלא שהמוסד לביטוח לאומי עצמו, לאחר בדיקה נוספת, החליט להכיר בעותרת כתושבת ירושלים בתאריך בו נגבתה אותה הודעה!

בגוף העתירה נתייחס בפרוטרוט לתוכן אותה הודעה, כמו גם לשפע הראיות המנהליות האחרות, שתומכות במרכז חיי המשפחה בירושלים. המעט שניתן לומר הוא, שכאשר המוסד לביטוח לאומי עצמו השתכנע שאין באותה הודעה כדי לחתור תחת מרכז חייה של העותרת בירושלים, וכאשר מרכז חיים זה מוכח בשלל מסמכים אחרים (מחשבונות ועד אישורי לימודים) – הטענה בדבר טענות כזב אין לה על מה שתסמוך.

הצדדים

3. **העותרת 1** (להלן: **העותרת**), תושבת מדינת ישראל, נישאה לבעלה, **העותר 2** (להלן: **העותר**), תושב השטחים במקור, ומתגוררת עמו בירושלים מאז נישאו בשנת 1997, מזה 13 שנה.
4. **העותרת 3** היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע לאנשים שנפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעותרת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.
5. **המשיב 1** הוא השר המוסמך על פי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, לטפל בכל הנושאים הנובעים מחוק זה, ובהם בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה המתגוררים בירושלים המזרחית.
6. **המשיב 2** הוא מנהל מינהל האוכלוסין בישראל. בהתאם לתקנות הכניסה לישראל, תשל"ד-1974, האציל המשיב 1 למשיבים 2 ו-3 מסמכויותיו בנוגע לטיפול ואישור בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה המתגוררים בירושלים המזרחית. כמו כן, משתתף המשיב 2 בהליכי קביעת המדיניות בנוגע לבקשות לקבלת מעמד בישראל, מתוקף חוק הכניסה לישראל והתקנות שהוצאו מכוחו.
7. **המשיבה 3** מנהלת את הלשכה האזורית למינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית. בהתאם לתקנות הכניסה לישראל, תשל"ד-1974, האציל המשיב 1 למשיבים 2 ו-3 מסמכויותיו בנוגע לטיפול ואישור בקשות לאיחוד משפחות ולהסדרת מעמדם של ילדים, המוגשות על ידי תושבי הקבע של המדינה המתגוררים בירושלים המזרחית.
8. **המשיבה 4** (להלן גם: **הנציבה**), דנה בבקשות למתן מעמד בישראל לבני זוגם של בעלי רישיון לישיבת קבע בישראל ולבקשות למתן מעמד בישראל, לפי תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל. מתוקף סמכותו לפי סעיף 16(א) לחוק הכניסה לישראל, העביר המשיב 1 למשיבה את סמכויותיו לפי סעיפים 2 (א) ו-ב, 3, 3א(א), (ב) ו-ג, 4, 5, 6 – לעניין מקרים פרטניים, ולפי סעיף 11 לחוק האמור. סמכותה של המשיבה להיעתר לבקשה לסעד ביניים או סעד זמני נמצאת בנוהל פנימי של משרד הפנים, נוהל מס' 1.5.0001, "נוהל ועדת השגה לזרים".
9. לצורך נוחות, ייקראו המשיבים 1-4 להלן: **המשיב**.

עניינם של העותרים**כללי**

10. העותרת, ילידת 1980, התגוררה מאז לידתה בבית חנינה החדשה שבירושלים. בספטמבר 1996 התארסה העותרת עם מר _____ סלימאן, יליד ירושלים ותושב בית חנינה הישנה. באפריל 1997 נישאה העותרת למר סלימאן. מלידתה ועד שנה וחצי לנישואיה, התגוררה העותרת עם הוריה. באוקטובר 1998, עברה העותרת, יחד עם בעלה ובנה הקטן _____ (אשר נולד בתאריך 18.2.1998), לגור בשכירות בבית בבעלותו של _____ סלימאן, שהינו דודו של העותר. בית זה אף הוא נמצא בבית חנינה החדשה.

טיפולו של המשיב בבקשה לאיחוד משפחות

11. ביום 1.6.1998 הגישה העותרת בקשה לאיחוד משפחות עבור בן זוגה (בקשה מס' 164/98).
העתק קבלה על הגשת בקשה מצ"ב, מסומן ע/1.
12. ביום 11.1.2000, שנה וחצי לאחר הגשת הבקשה, התקבל אישור לבקשה, וביום 13.1.2000 קיבל העותר הפניה למת"ק.
העתקי הזימון וההפניה מצ"ב, מסומנים ע/2.
13. על פי ההליך המדורג לבן זוגו של תושב קבע במתכונתו בתקופה הרלוונטית, יתנהל ההליך משך חמש ורבע שנים, כאשר לאחר 27 חודשים יהיה המוזמן זכאי למעמד ארעי. **כל עוד עמדו בתנאי ההליך, על פי מועד אישור הבקשה, היה על העותרים לקבל מעמד ארעי לכל המאוחר באפריל 2002, לפני פרסום החלטת הממשלה אשר מנעה בהמשך את שדרוג המעמד.**
14. ביום 7.11.2000, חודשיים לפני פוג תוקף ההיתר הראשון, נשלחה ללשכת המשיב בקשה להארכת היתר שהייה בהתאם לנהלים. בימים 17.1.2001, 27.2.2001 ו-26.3.2001 נשלחו ללשכת המשיב תזכורות בדבר הבקשה.
העתק הבקשה מצ"ב, מסומן ע/3.
15. רק ביום 21.5.2001, שישה חודשים וחצי לאחר הגשת הבקשה, התקבלה במשרדי העותרת 3 בקשת המשיב להמצאת הסברים בדבר חשבונות חשמל ומים.
העתק מכתב המשיב מצ"ב, מסומן ע/4.
16. כשבוע לאחר מכן, ביום 30.5.2001, הומצאו הסברים בדבר החשבונות במכתב תזכורת לבקשה.
העתק מכתב העותרים מצ"ב, מסומן ע/5.

17. ביום 16.7.2001, לאחר תזכורת נוספת, התקבלה במשרדי העותרת 3 בקשה להמצאת מסמכים נוספים.
העתק מכתב המשיב מצ"ב, מסומן ע/6.
18. ביום 26.7.2001 שלחו העותרים את המסמכים המבוקשים בצירוף תזכורת.
העתק המכתב מצ"ב, מסומן ע/7.
19. רק ביום 21.11.2001, בחלוף מעל שנה מיום הגשת הבקשה, אושרה בקשת העותרים לשנה נוספת. ביום 4.12.2001 קיבל העותר הפניה למת"ק.
העתקי האישור וההפניה מצ"ב, מסומנים ע/8.
20. יצוין כי על גבי ההפניה נכתב בטעות שתוקפה הוא ל-15 חודשים, עד ליום 4.3.2003. ברי, כי משההפניה הראשונה למת"ק ניתנה ביום 13.1.2000, הרי שכבר ביום 13.4.2002 זכאי היה העותר לקבל מעמד של א/5. זאת טרם פרסום החלטת הממשלה 1813 מיום 12.5.2002, המונעת שדרוג. מהעותר נמנע לקבל את המעמד לו היה זכאי עוד טרם הגזרות החדשות, אך ורק בשל עיכובים מופרזים ובלתי מוצדקים של לשכת המשיב.
21. אכן, ביום 6.2.2002 נשלחה ללשכת המשיב בקשה לקבלת מעמד של תושב ארעי עבור העותר טרם החלטת הממשלה.
העתק הבקשה לשדרוג מיום 6.2.2002 מצ"ב, מסומן ע/9.
22. תזכורת לבקשה נשלחה ביום 28.2.2002 וביום 8.4.2002 התקבל במשרד המוקד להגנת הפרט מכתב, המזמן את בני הזוג להגיש בקשה לשדרוג בלשכת המשיב מייד לאחר העיצומים. מכתב זה מאשר, כי ההחלטה ליתן לעותר היתרים עד לשנת 2003, היתה שגויה וכי העותרים היו זכאים לשדרוג מעמדם עוד טרם החלטת הממשלה, ולא זכו להגיע לכך עקב סיבות שאינן תלויות בהם, כי אם במשיב – עיכוב מופרז בטיפול בבקשתם, עיצומים.
העתק מכתב המשיב מיום 8.4.2002 מצ"ב, מסומן ע/10.
23. בין החודשים מרץ לאמצע מאי 2002, הוקפא הטיפול בבקשות לאיחוד משפחות בלשכת המשיב, תחילה עקב שביתה ולאחר מכן בשל החלטה להקפיא את הטיפול בבקשות לאיחוד משפחות של תושבים ואזרחים בני הלאום הערבי. בתאריך 12.5.2002 התקבלה החלטת הממשלה מס' 1813, שצמצמה את ההקפאה לבקשות איחוד משפחות שלא אושרו טרם החלטה זו. כמו כן, נקבע בהחלטת הממשלה שמעמדם של אנשים הלוקחים חלק בהסדר המדורג לבדיקת זכאות לאיחוד משפחות, לא ישודרג.
24. לאחר החלטת הממשלה, ניסו העותרים תקופה ארוכה לקבוע תור להגשת בקשה להארכת תוקף היתר שהייה, אולם לשכת המשיב קבעה להם תור רק ליום 3.9.2002. באותו יום פנו העותרים ללשכת המשיב בבקשה לשדרג את מעמדו של העותר. נציין, כי באותו יום לא

התאפשר לעותר להגיש את הבקשה, שכן פקידי הלשכה טענו כי ההפניה למת"ק שברשותו תקפה עד לחודש מרץ 2003 ומשכך, הופנו העותרים להגיש את בקשתם בסמוך למועד זה.

25. ביום 23.1.2003 הגישו בני הזוג בקשה לקבלת אשרת תושב ארעי עבור מר סלימאן.

העתק מכתב נלווה לבקשה מצ"ב, מסומן ע/11.

26. תזכורות לבקשה זה נשלחו ביום 3.3.2003, 1.6.2003, 30.7.2003, 1.10.2003 ו-18.12.2003. רק ביום 14.6.2004, שנה וחמישה חודשים לאחר הגשת הבקשה, קיבלו בני הזוג הפניה למת"ק עבור מר סלימאן.

העתקי התזכורות מצ"ב, מסומנים ע/12-5.

27. מאז ועד היום שוהה העותר בישראל מכוח היתרים.

28. עד לספטמבר 1998 גרו העותרים אצל הוריה של העותרת. החל מאוקטובר 1998 ועד לינואר 2004, גרו העותרים בשכירות בבית בבעלותו של _____ סלימאן, דודו של מר סלימאן. מפברואר 2004 ועד למאי 2004, גרו העותרים בשכירות בדירתו של _____ סלימאן (שאינו קרוב משפחה של המשפחה). מיוני 2004 ועד היום, גרים העותרים בבניין השייך למשפחת העותרת.

כל דירות הנ"ל נמצאות בבית חנינה החדשה שבירושלים.

מיצוי הליכים – בקשת השדרוג המחודשת למעמד ארעי

29. בעקבות התפתחויות משפטיות משמעותיות בנושא השדרוג שיפורטו מייד, פנו העותרים ביום 21.7.2009 למשיב, בבקשה נוספת לשדרג את מעמדו של העותר למעמד ארעי. במכתב הועלתה בפירוט השתלשלות העניינים באשר למקרה של העותרים וכן פורטו התפתחויות הדין בנושא שדרוג המעמד וחוק הוראת השעה, כפי שיובא גם כאן.

העתק המכתב מיום 21.7.2009 מצ"ב, מסומן ע/13.

30. ביום 16.8.09 קיבל העותר הפניה להארכת שהייתו בישראל במסגרת בקשה לאיחוד המשפחות לשנה נוספת – זאת במסגרת היתר שהייה ולא שדרוג מעמדו. המשיב התעלם מבקשת העותרים לשדרוג המעמד.

העתק ההפניה מצ"ב, מסומן ע/14.

31. לאור הסירוב הבלתי מנומק לבקשת השדרוג, כתבו העותרים למשיב פעם נוספת ביום 20.8.09, וביקשו מענה לפנייתם. לבקשתם צורפה פעם נוספת בקשת השדרוג. העותרים ביקשו כי בקשתם לשדרוג תידון כערר.

העתק מכתב הערר מיום 20.8.2009 מצ"ב, מסומן ע/15.

מיצוי הליכים – ההליך בוועדת ההשגה לזרים

א. הבסיס להגשת ההשגה

32. משלא נתקבלה תשובה לבקשת העותרים, הוגשה ביום 1.10.2009 ההשגה, בה חזרו העותרים על טענותיהם, לפיהן זכאי העותר להתקדם בהליך ולשדרוג מעמדו למעמד ארעי.

העתק ההשגה (ללא נספחיה) מצ"ב, מסומן ע/16.

33. על פי נוהל 1.5.0001 על המשיב ליתן תשובתו להשגה בתוך 30 יום ממועד הגשתה. על יו"ר הוועדה להכריעה בהשגה 60 יום מאוחר יותר. ביום 27.10.2009 ניתנה החלטת הוועדה לפיה על המשיב ליתן תשובתו בתוך 30 יום, כלומר עד ליום 27.11.2009.

העתק החלטת הוועדה מצ"ב, מסומן ע/17.

34. במסגרת הטיפול בבקשה, זומנו העותרים ביום 13.12.2009 לשימוע בלשכה, אשר נערך ביום 21.12.2009.

35. ההליך בפני ועדת ההשגה לזרים התעכב בשל סחבת נמשכת של המשיב. בתאריכים 3.12.2009, 20.1.2010 ו-13.4.2010 ביקש המשיב ארכות להגיש את תגובתו. ביום 30.5.2010 הגיש המשיב בקשה נוספת לאורכה בת חודשיים. חרף התנגדת העותרים, וחרף העובדה כי המשיב לא כיבד אורכות קודמות שניתנו לו ובוחר להגיש בקשות נוספות לארכה לאחר שכבר עשה כפי רצונו, ודילג על המועד לתשובה שקבעה הוועדה, אישרה הוועדה למשיב ארכה נוספת בת 45 יום – עד ליום 15.7.2010.

36. משלא הגיש המשיב את תשובתו, נאלצו העותרים להגיש עתירת אי-מענה ביום 14.7.2010 לבית המשפט לעניינים מנהליים (עת"ם 10-07-19091).

העתק העתירה (ללא נספחיה) מצ"ב, מסומן ע/18.

העתירה נמחקה ביום 21.10.2010 בהסכמת הצדדים.

ב. תגובת המשיב – מידע כוזב והיעדר מרכז חיים בירושלים

37. ביום 1.8.2010 הוגשה לוועדה הודעה מטעם המשיב ובקשה למחיקת ההשגה. המשיב מסר כי ביום 29.7.2010 הוחלט לדחות את הבקשה לשדרוג מעמדו של העותר 2, "מאחר והבקשה אושרה על סמך מסמכים ותצהירים כוזבים".

העתק הודעת המשיב מצ"ב, מסומן ע/19.

38. במכתב הסירוב, אשר צורף להודעת המשיב, נימק המשיב את טענתו למידע כוזב. נטען, כי במסגרת בחינת בקשת הזוג לשדרוג התקבלו חקירות המל"ל בעניינה של העותרת, מהן עולה כי "עד ליולי 2005 כלל לא התגוררו בישראל". כבסיס לטענתו, ציטט המשיב מהודעת המל"ל של הגב' _____ סלאק (גיסתה של העותרת) מיום 31.8.2005 ומהודעתו של העותר מיום

15.9.2005. שתי הודעות אלה נגבו בדירה השייכת לעותרים. למרות שבשתי ההודעות, הצהירו הנחקרים כי העותרים גרים בדירה הנדונה בירושלים, מסרה הגב' סלאק בהתחלת הודעתה, כי הדירה שייכת לה ולמשפחתה והחדר השלישי משמש כמחסן. בשלב מאוחר באותה חקירה, מסרה הגב' סלאק כי החדר השלישי הינו החדר של העותרים. המשיב הסיק מהודעות אלה כי העותרים לא מתגוררים בדירה שבנדון וכי יש להעניק לעדותה של הגב' סלאק (כי העותרים לא גרים שם) משקל יתר, וזאת כי היא מסרה את דבריה לראשונה "באופן ספונטאני", למרות שידעה מהן ההשלכות העתידיות של דבריה.

העתק הסירוב מיום 29.7.2010 מצ"ב, מסומן ע/20.

39. במכתב הסירוב ציין המשיב, כי העותרת לא מוכרת על ידי המל"ל בתקופה שמינואר 2002 ועד ליולי 2005.

40. עוד נטען על ידי המשיב, כי בשימוע שנערך לעותרת ביום 21.12.2009, לא עלה בידי העותרת להוכיח כי התגוררה כל התקופה בישראל, "אלא אף עלה בשימוע, כי כל התקופה לא התגוררה בישראל, כך למשל מסרה כי דירתה של הגב' _____ סלימאן הינה למעשה מחסן ולא דירת מגורים, דוגמה נוספת הינה תיאור חילופי הדירות בבניין משפחתה אשר לא היו עקביים וברורים".

41. לאור האמור, הסיק המשיב כי הבקשות להארכת היתרי שהייה בישראל אושרו על סמך מסמכים ותצהירים כוזבים. אך למרות זאת, ולפנים משורת הדין, הסכים המשיב לאפשר לעותר לשחות בישראל באמצעות היתרי מת"ק (אך לא לקבל מעמד ארעי).

ג. תגובת העותרים

42. ביום 22.8.2010 הגישו העותרים את תגובתם להודעת המשיב.

העתק תגובת העותרים מיום 22.8.2010 מצ"ב, מסומן ע/21.

43. נטען, בין היתר, כי לראשונה הודיע המל"ל לעותרת על שלילת תושבות רטרואקטיבית משנת 2002 רק בחודש נובמבר 2005. עם קבלת ההודעה, פנתה העותרת למל"ל, באמצעות העותרת 3, והגישה ערר בצירוף תצהירים על מנת לתקן את הטעות. ואכן, בחודש בפברואר 2006, נודע לעותרת כי היא מוכרת במל"ל החל מיום 1.8.2005.

במאמר מוסגר יצוין, כי נפלה טעות בתגובת העותרים בטענתם כי לא היו מיוצגים במועד הגשת הערר, שכן היו מיוצגים על ידי העותרת 3.

44. נטען עוד בערר, כי למרות החשדות, מעולם לא טען המשיב כי העותרים אינם חיים בישראל וכי הדבר גם אינו עולה מחקירת המל"ל.

45. ביום 4.10.2010 הגיש המשיב תשובה, בו חזר על בקשתו למחיקה והפנה את העותרים להגשת ערר על החלטתו החדשה.

ד. החלטת הנציבה

46. לצורך הכרעה בעניין, הורתה הנציבה ביום 11.10.2010 למשיב למסור לידיה את פרוטוקול השימוע מיום 21.12.2009 ואת חקירות המל"ל וסיכומיהן. המשיב פעל בהתאם.

החומר שנמסר לנציבה מצורף כדלהלן:

העתק השימוע מצ"ב, מסומן ע/22;

העתק סיכום ממצאי חקירה מ-30.7.1998 והודעות משנת 1999 מצ"ב, מסומנים ע/23-1-2;

העתק דו"ח סיכום חקירה מיום 19.9.2005 (ע"י החוקר עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/24;

העתק דו"ח פעולה וזכרון דברים מ-2005 (ע"י עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/25;

העתק הודעה של _____ סלאק מיום 31.8.2005 (ע"י עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/26;

העתק הודעה של _____ סלימאן מיום 15.9.2005 (ע"י עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/27;

העתק דו"ח סיכום חקירה מיום 3.1.2006 (ע"י החוקר עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/28;

העתק הודעה של _____ סלימאן מיום 2.1.2006 (ע"י החוקר עבד חממי) מצ"ב, מסומן ע/29.1.

47. ביום 31.10.2010 התקבלה החלטתה של הנציבה. אף על פי שדחתה את ההשגה, קבעה הנציבה במפורש, כי טענת העותרים לשדרוג מעמד מוצדקת. זאת מפני שלדבריה, "עובר להחלטת הממשלה החזיק המשיג (ולפחות יכול היה להחזיק, לולי התנהלותו של המשיב) בהיתרי מת"ק משך 27 חודשים, ולפיכך קמה לו באותו מועד, הזכות לשדרוג". (ר' ס' 17).

החלטת הנציבה מיום 31.10.2010 מצ"ב, מסומן ע/29.2.

48. מכאן שדחיית ההשגה לא נבעה מדחיית הטענה המשפטית של העותרים לשדרוג, אלא מקביעה כי הבקשה לאיחוד משפחות התבססה על מידע כוזב.

49. הנציבה לא מצאה ש"מסקנת המל"ל (ובעקבותיה – מסקנת המשיב) שגויה". הנציבה הסיקה, כי עיון בחקירות המל"ל העלה "קביעה נחרצת כי העותרת התגוררה בכפר בית חנינא שמחוץ לתחום ירושלים, משך שנתיים עד ליום 31.8.2005, שאז חזרה להתגורר בשכונת בית חנינא – בירושלים". (ר' ס' 21).

50. אשר על כן, קיבלה הנציבה את עמדת המשיב, להותיר את העותר, המתגורר בירושלים מאז שנת 2005, במעמד בו שהה עד כה – היתרי מת"ק.

המסגרת המשפטית

51. עמדתו של המשיב, כנגדה מוגשת עתירה זו, מצויה בהחלטת הנציבה, היא המשיבה 4, המפעילה את סמכויות המשיב 1 שהואצלו לה.

52. המשיבה 4, בהחלטתה, קבעה – בהתאם לעמדת העותרים – כי טענת העותרים לשדרוג מעמד מוצדקת, שכן לולי התנהלותו של המשיב, היה העותר מחזיק בהיתרי מת"ק במשך 27 חודשים טרם החלטת הממשלה וזכאי לשדרוג למעמד של תושבות ארעית.
53. המשיבה 4 לא קיבלה את ההשגה, למרות נקודת מוצא זו, בשל מסקנה עובדתית אליה הגיעה, לפיה העותרת התגוררה בשטחים משך שנתיים, עד ליום 31.8.2005. המשיבה 4 הגיעה למסקנה זו בעקבות הסתמכות על קביעות המוסד לביטוח לאומי – קביעות אשר לא עמדו במבחן של ראיות מינהליות. בכך פעלה המשיבה 4 בחריגה ממינהל תקין, וכתוצאה מכך הגיעה גם לתוצאה מוטעית.
54. לבסוף, סירבה המשיבה 4 ליישם את הלכות בתי-המשפט, המחייבות לשדרג את מעמדו של העותר, ואף בכך פעלה שלא כדין.
55. נפרט את הדברים אחד-אחד.

מרכז חיי העותרים בירושלים

כללי

56. אחד התנאים לצורך אישור בקשה לאיחוד משפחות הוא שמרכז החיים של בן הזוג המזומן יימצא בעת הגשת הבקשה בישראל, ויוסיף להימצא בה לאורך ההליך המדורג.
57. השימוש במונח "מרכז חיים" לתיאור זיקתו של אדם אל מקום מסוים, מצוי במספר חוקים. כך למשל, סעיף 1 **לפקודת מס הכנסה** קובע (לאחר התיקון משנת 2002) כי "תושב ישראלי או 'תושב' . . . לגבי יחיד – מי שמרכז חייו בישראל". לצד הגדרה כללית זו מונה התיקון את מבחני העזר הבאים לקביעת מקום מרכז החיים:

לשם קביעת מקום מרכז חייו של יחיד, יובאו בחשבון מכלול קשריו המשפחתיים, הכלכליים והחברתיים, ובהם בין השאר:

(א) מקום ביתו הקבוע;

(ב) מקום המגורים שלו ושל בני משפחתו;

(ג) מקום עיסוקו הרגיל או הקבוע או מקום העסקתו הקבוע;

(ד) מקום האינטרסים הכלכליים הפעילים והמהותיים שלו;

(ה) מקום פעילותו בארגונים, באיגודים או במוסדות שונים.

לאחר מכן מופיעה חזקה, הניתנת לסתירה, שלפיה מי ששהה בישראל מספר ימים מינימאלי במהלך תקופה מוגדרת ייחשב כמי שמרכז חייו הוא בישראל.

דוגמאות נוספת הן **חוק יישום תכנית ההתנתקות**, התשס"ה-2005 והתיקון שהתקבל ביולי 2005 **לחוק שיפוט בתי דין רבניים בישראל (נישואין וגירושין)**, תשי"ג-1953.

58. החקיקה שצוינה לעיל מאפשרת לנו לעמוד על הפרמטרים אליהם עלינו להתייחס כאשר אנו באים לקבוע מהו "מרכז חיינו" של אדם. ואכן, העותרים הוכיחו מעל לכל ספק – גם על פי פרמטרים אלה – כי הם מתגוררים זה שנים בירושלים ומרכז חייהם כאן. העותרים המציאו במהלך השנים את כל המסמכים המעידים כי החל משנת 1998 התגוררו יחד בבית חנינה בירושלים: בין היתר, חוזי שכירות, מסמכים המעידים כי הילדים לומדים בירושלים משך כל אותן שנים, הוכחות על כך שמקום עבודת העותר נמצא בישראל.

בחינת הראיות המינהליות

59. מהאמור לעיל, אין חולק כי העותרים עמדו בנטל ההוכחה בדבר קיומו של מרכז חיים בישראל. ההלכה באשר לנטל ההוכחה בעניינים מעין אלה, נקבעה בפרשת מקסימוב. שם נקבע (באותו מקרה בהקשר של זכאות לשבות ואזרחות, אך האמור שם נכון גם לענייננו):

אין חולק . . . כי הנטל הראשוני להבאת ראיות מינהליות מספיקות לביסוס לכאורי של זכאותו לשבות ולאזרחות של המבקש לעלות לישראל, מוטל עליו. טיבן של הראיות הנדרשות להרמת הנטל הראשוני על-ידי המבקש עשוי להשתנות ממקרה למקרה ומזמן לזמן. לעניין זה לא ניתן – ואף אין זה רצוי – להתוות כללים נוקשים. **עם זאת ניתן להניח, כי המבקש ייחשב כמי שהוכיח לכאורה את זכאותו, אם הראיות שהביא הן מסוג הראיות שמשרד הפנים, על-פי נהליו הרגילים, מקבלן בדרך-כלל כמספיקות להוכחת הזכאות הנטענת . . .** עמידת המבקש בנטל הראשוני להוכחת זכאותו-לכאורה לשבות אין משמעה כי משרד הפנים חייב לקבל את בקשתו. אך עמידתו של המבקש בנטל הוכחתה הראשוני של זכאותו-לכאורה לשבות מקימה לו "חזקת זכאות". בהיעדר ראיות מינהליות, שתעוררנה לפחות חשד מבוסס ביחס לזכאותו של המבקש, הרי שככלל תתגבש חזקת הזכאות לכדי זכאות אופראטיווית. (בג"ץ 394/99 **מקסימוב נ' משרד הפנים**, תק-על 2003(4), 497, עמ' 502). (ההדגשות הוספו – ל.ב.).

60. ואכן, העותרים הביאו את אותן ראיות שהן "מסוג הראיות שמשרד הפנים, על-פי נהליו הרגילים, מקבלן בדרך-כלל כמספיקות להוכחת הזכאות הנטענת", כדברי בית המשפט במקסימוב: חוזה שכירות, חשבונות חשמל, חשבונות מים, חשבונות ארנונה, תלוש משכורת ותעודות המעידות על לימודי הילדים בבתי ספר בירושלים. הנטל להוכיח כי העותרים אינם מקיימים מרכז חיים בירושלים עובר אפוא למשיב.

61. במכתבו של המשיב מיום 29.7.2010 טען המשיב לראשונה, **לאחר עשר וחצי שנים של מתן היתרים לעותר**, כי המסמכים והתצהירים שהמציאו העותרים לשם תמיכה בבקשתם להארכת ההיתר של העותר כוזבים. זאת, כאמור, בהתבסס על חקירות המל"ל משנת 2005 ומסקנותיהן של חקירות אלה. בנוסף, נטען על ידי המשיב, כי במהלך השימוע ביום 21.12.2009, לא עלה בידיה של העותרת להוכיח כי התגוררה כל התקופה בירושלים.

62. בדחיית ההשגה התבססה הנציבה על חקירת המל"ל בלבד, תוך שהיא מזכירה מתוך אותה חקירה מסמך בודד והוא הודעתה של גב' _____ סלאק מ-31.8.2005. (ר' ס' 21-22). היא אינה מנמקת את מסקנתה בסתירות או אי-בהירות אשר עלו, לפי הטענה, מהשימוע. לכן, נקדיש את טיעוננו לראיות העולות מחקירות המל"ל ומסקנותיהן.

63. כזכור, הכריזה הנציבה, כי עיון בחקירות המל"ל מעלה "קביעה נחרצת כי העותרת התגוררה בכפר בית חנינא שמחוץ לתחום ירושלים משך שנתיים, עד ליום 31.8.2005, שאז חזרה להתגורר בשכונת בית חנינא – בירושלים". נתייחס להלן לסבירותה של ההכרזה הנ"ל.

64. ככלל, סבירותה של ההחלטה המינהלית נבחנת, בין היתר, בשאלה האם התשתית העובדתית עליה היא נסמכת בנויה על ראיות מינהליות המספקות לה, בנסיבות העניין, בסיס סביר (ראו: רע"ב 426/06 נאסר חווא נ' שירות בתי הסוהר, תק-על 12006(1), 3425). ראיות מינהליות הן ראיות שאדם סביר ורשות סבירה היו מסתמכים עליהן ורואים אותן כבעלות ערך הוכחתי ראוי ומספיק בנסיבות המקרה (ראו: בג"ץ 442/71 לנסקי נ' שר הפנים, פ"ד כו(2) 337, 355-357; בג"ץ 1227/98 מלבסקי נ' שר הפנים, פ"ד נב(4) 690, 715).

כן נקבע כי:

טיבן של הראיות המינהליות הנדרשות, כמותן ואיכותן נגזרים מאופיו של העניין העומד לדיון, וממשמעות ההחלטה המינהלית המתקבלת. אין דומה עוצמת הראיות הנדרשת לצורך החלטה שלה השלכה ישירה על זכויות היסוד של הפרט, והיא עלולה לפגוע בזכויות אדם, כהחלטה שמשמעותה שולית לאינטרס הפרט ואינטרס הציבור. (רע"ב 426/06 האמור, בסעיף 14 לפסק הדין). (ההדגשות הוספו – ל.ב.).

65. הנה כי כן, פסיקת בתי המשפט ברורה: על ההחלטה להיות מבוססת על תשתית ראיות מינהליות מוצקה. סבירותה של ההחלטה נבחנת, בין היתר, בשאלה האם התשתית העובדתית עליה היא נסמכת בנויה על ראיות מינהליות המספקות לה, בנסיבות העניין, בסיס סביר. ראיות מינהליות הן ראיות שאדם סביר ורשות סבירה היו מסתמכים עליהן ורואים אותן כבעלות ערך הוכחתי ראוי ומספיק בנסיבות המקרה. כן נקבע, כי כאשר להחלטה המינהלית השלכה ישירה על זכויות הפרט, והיא עלולה לפגוע בזכויות אדם (במקרה זה, הזכות החוקתית לחיי משפחה והזכות לקבל מעמד ארעי), אזי על הראיות המינהליות, העומדות בבסיס ההחלטה, להיות משמעותיות.

66. לאור האמור, טענת הנציבה, כי העותרים לא התגוררו בירושלים בשנתיים שלפני 31.8.2005, אינה יכולה לעמוד ברף הראיה המינהלית. "קביעה נחרצת" של מגורים בבית חנינה הישנה העולה מחקירות המל"ל.

67. בעע"ם 9018/04 סאלם נ' משרד הפנים (ניתן ביום 12.9.2005), עסק בית המשפט העליון בשאלה האם רשות מינהלית רשאית להיעזר באחרים לצורך איסוף ראיות. שם נקבע, כי רשות המנהלית "אף רשאית לבסס החלטתה על קביעות עובדתיות של אחרים, ובכללם

- רשויות מינהליות אחרות, וזאת בהתחשב במידת המיומנות של אותה רשות מינהלית אחרת בנושא העובדתי, ובמידת עיסוקה של אותה רשות בנושא הנדון במסגרת עבודתה השוטפת".
68. ולכן, קבע בית המשפט העליון כי בקביעת מרכז החיים של אדם, רשאי משה"פ להסתמך על ראיות ממל"ל, "ככל שראיות אלו עומדות במבחן הסבירות של הראיה המינהלית".
69. ככל שראיות אלו אינן עומדות במבחן הסבירות, מעשה המינהלי אשר עומד בבסיסן הינו פגום וכפוף לביקורת שיפוטית. וכך במקרה דנן. הנציבה אימצה את **מסקנת המל"ל**, כי העותרת לא התגוררה בירושלים לפני אוגוסט 2005, ללא כל חשש כי אין ראיה העומדת מאחורי מסקנה זאת.
70. מעיון בחומר המל"ל שנמסר לנציבה (נספחים ע/21 עד ע/28), לא עולה כל ראיה מינהלית לפיה התגוררה העותרת מחוץ לירושלים לפני אוגוסט 2005. החומר הנ"ל התייחס לשנים 1999 ו-2005/06 בהתאמה. **לפי החומר, לא נגבו עדויות ולא בוצעו חקירות משנת 2002 ועד ל-31.8.2005.**
71. ביום 31.8.2005 גבה חוקר המל"ל הודעה מהגב' _____ סלאק. הודעה זו הובאה בהחלטת הסירוב של המשיב (ע/20), בתור הראיה המרכזית לכך שמרכז חייה של העותרת לא היה בירושלים בעת שהיתרי השהייה של בן-זוגה הוארכו מפעם לפעם. ההודעה נגבתה בדירה בבית-חנינה. גרסת העותרים היא שמדובר בדירתם. מסקנת המשיב היא שהעותרים לא גרו בדירה אלא הגב' סלאק.
72. נחזור ונדגיש: כבר בפברואר 2006 החליט המוסד לביטוח לאומי להכיר בעותרת כתושבת ירושלים החל מ-1.8.2005. דהיינו, לגישת המוסד לביטוח לאומי, במועד בו נגבתה עדותה של גב' _____ סלאק, היתה העותרת תושבת ירושלים.
73. עוד קודם לכן, במסקנות החוקר עצמו (ע/23), נאמר כי "מתאריך 31.8.05 חזרה לגור בשכ' בית חנינה דרך גנת עדן רח' כליל סקאקיני בנכס הוריו [כך במקור – ל.ב.] שבתחום". דהיינו, גם מסקנתו של החוקר עצמו מהחקירה היתה שבאותו מועד התגוררה העותרת במקום.
74. לבסוף נזכיר, שהמשיב עצמו כתב במכתב הסירוב כי "עד ליולי 2005 הם [העותרים – ל.ב.] כלל לא התגוררו בישראל" (נספח ע/20), דהיינו, גם המשיב מסכים שב-31.8.2005, מועד אותה חקירה, התגוררה העותרת בישראל.
75. החלטת המוסד לביטוח לאומי מפברואר 2006, להכיר בעותרת כתושבת במועד גביית עדותה של גב' סלאק, והחל מיום 1.8.2005, באה בעקבות ערר שהגישו העותרים בעניינם. העתק הערר למל"ל מצ"ב, מסומן ע/30.
76. העותרים צירפו תצהירים לערר, של העותרת ושל גיסתה, אשר הסירו כל ספק באשר למגורי העותרים בירושלים ולעובדה כי הדירה הנ"ל אינה שייכת לגיסתה _____.

העתק תצהירה של העותרת מיום 6.12.2005 מצ"ב, מסומן ע/31.

העתק תצהירה של _____ סלאק מיום 6.12.2005 מצ"ב, מסומן ע/32.

77. בתצהירה, פירטה הגיסה את חקירת המל"ל אשר בוצעה ביום 31.8.2005. בין היתר, היא הצהירה, כי:

א. **באותו מועד הייתה בדירת העותרת, מאחר ושמרה על ילדיה.** לאחר שהחוקר נכנס הביתה הוא לא הציג את עצמו, לא אמר את שמו ולא ציין את מטרת החקירה. היא חשבה שמדובר בחוקר שבא מטעם העירייה למדוד את הבית לצרכי קביעת גובה הארנונה.

ב. החוקר שאל אותה היכן היא מתגוררת וכמה זמן היא נשואה, ערך סריקה בבית וצילם את חדריו. הוא שאל אותה היכן גרה העותרת **והיא חשבה שאם היא תאמר שהן גרות באותה הדירה, יורידו לה את חשבון הארנונה.** בגלל שתעודת הזהות שלה הייתה בידי בעלה באותו היום, החוקר ביקש חוזה נישואין. **כדי להביא את חוזה הנישואין, היא הלכה לדירה שלה, והחוקר ראה זאת.**

ג. כאשר החוקר התחיל לצלם את הבית, היא הלכה ללבוש חלוק וכיסוי ראש מטעמי צניעות. את פריטי הלבוש לקחה מחדר השינה של העותרת, כי רצתה להתכסות במהירות.

ד. החוקר ביקש ממנה לחתום על מה שכתב במהלך החקירה. היא לא יודעת לקרוא ולכתוב, ועל כן ביקשה שיגיד לה מה כתוב בחקירה. **החוקר אמר שזה לא עניינה, ושהיא חייבת לחתום.** בלית ברירה חתמה, מבלי לדעת על מה היא חותמת.

ה. לאחר שהחוקר דרש ממנה לחתום על החקירה, היא הבינה כי הוא בא מטעם המוסד לביטוח לאומי. **אמרה לו כי הוא יכול לבוא לחקור גם בדירתה, הנמצאת בסמיכות לדירתה של _____, אך הוא סירב.**

78. במכתב הסירוב מיולי 2010, טען המשיב, כי במהלך השימוע, לא עלה בידי העותרת לסתור את גרסת גיסתה, שנגבתה בהודעה מיום 31.8.2005. וזאת למרות שבאותו שימוע, נתנה העותרת הסברים סבירים ביותר לממצאי המל"ל, אשר התיישבו היטב עם התצהיר הנ"ל.

א. העותרת מסרה כי מדובר בבית משפחה המחולק ל-8 דירות, ביניהן דירתה ודירה נפרדת של גיסתה.

ב. לטענת המשיב כי הגיסה מסרה לחוקר עבד חממי כי היא גרה בדירת העותרת וכי העותרת גרה עם משפחתה בחדר הפנימי, ענתה העותרת, כי כאשר ביקש החוקר מ _____ תעודת זהות, היא יצאה מהדירה והלכה לדירתה כדי להביא את המסמכים הנדרשים.

79. מן מהמקובץ עולה, כי החשד למגורים מחוץ לירושלים אינו עולה כלל מהודעת הגב' סלאק מיום 31.8.2005 ולא מתשובות העותרת בשימוע.
80. למען שלימות התמונה, נציין כי המסקנה לפיה העותרת התגוררה בבית חנינה הישנה (בשטחים) משך שנתיים לפני 31.8.2005 נמצאת ב"דו"ח סיכום חקירה" שנערך על ידי החוקר הפרטי עבד חממי ביום 19.9.2005. העתק של הדו"ח מצורף כנספח ע/23. **מסמך זה אינו נזכר בהחלטת הנציבה ולא במכתב הסירוב של משרד הפנים.** שם כתוב **כמסקנת החוקר, כי: מתאריך 31.8.05 חזרה לגור בשכ' בית חנינא דרך גנת עדן רח' כליל סקאקיני בנכס הוריו [כך במקור – ל.ב.] שבתחום ולפני כן ולמשך שנתיים התגוררה בכפר בית חנינא בנכס הורי בעלה שמחוץ לתחום ירושלים".**
81. אולם המסקנה הנ"ל לא נתמכת באסמכתא כלשהי. האזכור היחיד למגורי העותרת בבית חנינה הישנה נמצא בעמ' 3 ל"דו"ח פעולה וזכרון דברים", הנערך על ידי אותו חוקר. העתק של הדו"ח מצורף כנספח ע/24. **גם דו"ח זה אינו נזכר במכתב הסירוב ולא בהחלטת הנציבה.** מדובר במסמך שהוא בקושי קריא, ואשר לא ברור על מה הוא מבוסס. לא בכדי בחר המשיב שלא להתבסס עליו ולא להפנות אליו.
82. בדו"ח הנ"ל כתוב: ביקרתי ברח' אלמאם אנסנכר היכן התגוררה התובעת לפני כן. הודיעה לי ששערי הדירה נעולים בשלשלאות ובעליה נמצאים באמריקה. כמו כן [מילה בלתי קריאה] לי שהנ"ל ובעלה והילדים שלהם עזבו לבית חנינא הישנה לנכס הורי בעלה של התובעת.
83. מכל חומר המל"ל שהועבר למשיב, מדובר כאן **באזכור יחיד ומעורפל למגורים בשטחים, אשר לא מיוחס לאדם ספציפי ולא נוקב בתאריכים.** האם החוקר החליט על דעת עצמו שהעותרים גרו בשטחים? האם הוא החליט על דעת עצמו שהם התגוררו שם משך שנתיים? האם אדם אחר מסר לו על כך? התרשומת הנ"ל היא כל-כך בלתי קריאה, כל-כך בלתי מובנת, כל-כך לא קונקרטי ובעיקר: לא מביאה פרטים של ממש ולא את מקור המידע! לא בכדי בחר המשיב שלא לבסס עליה דבר וחצי דבר.
84. מדובר כאן בחומר חקירה הלקוי בחסר. נושא זה עלה לאחרונה בפסק דין בעת"ם (י-ם) 497/07 **אלדג'ני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.2.2008). בית המשפט קבע כי חומר המל"ל עליו התבסס חשד למידע כוזב והיעדר מרכז חיים לא עמד במבחן של ראיות מינהליות. שם הראיה היחידה אשר התייחסה למגורי העותרת מחוץ לירושלים היתה בחקירה, בה צוין ש"חקירה סביבתית העלתה כי דירה בקומה א' [הדירה בביר נבאללה] שימשה את התובעת ואת בעלה כל הזמן הן בהיותם בארץ ובכלל." בית המשפט קבע, כי:

ראיה מינהלית אמנם יכול שתושתת על עדות שמיעה, אך במקרה זה מדובר בראיה סתמית שמשקלה נמוך ביותר. זאת משום שדו"ח החקירה אינו מפרט מי הם האנשים אשר מסרו לחוקרים את המידע האמור, מה הקשר שלהם לעותרים ומה הם פרטי המידע שנמסר. בהיעדר פירוט של ממש, לא ניתן לתת לראיה זו משקל של ממש. . . הראיות המינהליות האחרות עליהן

ביסס המשיב החלטתו מבוססות למעשה על חשדות, מסקנות והתרשמות כללית, שגם בהן אין די כדי לבסס את ההחלטה. (ס' 12-13).

85. לאור האמור, קבע בית המשפט כי החלטת המשיב לבטל את מעמד התושבות של העותרים היתה **"בלתי סבירה במידה החורגת באופן משמעותי ממתחם הסבירות הפתוח בפני המשיב ואין מנוס מביטולה"**.

86. במקרה דנן, החלטת הנציבה איננה מבוססת אפוא על תשתית עובדתית מוצקה. רחוק מכך. מדובר בהחלטה קיצונית אף יותר מזאת שנזכרת ב**אלדג'ני נ' מדינת ישראל**. הראיות המינהליות עליהן נסמכת החלטת הנציבה אינן "ראיות שאדם סביר ורשות סבירה היו מסתמכים עליהן ורואים אותן כבעלות ערך הוכחתי ראוי ומספיק בנסיבות המקרה". בוודאי שאין בראיות אלה כדי לבסס החלטה אשר לה השלכה כה משמעותית על זכויות הפרט, ובמקרה זה – על הזכות החוקתית לחיי משפחה, ובפרט על הזכות לשדרוג מעמד לתושבות ארעית.

87. אין ספק, כי ניסיונותיו של המשיב להטיל ספק במגורי העותרים בירושלים לא צלחו. מכיוון שהעותרים הוכיחו מגורים ברציפות בירושלים החל מתחילת נישואיהם (ואף לפני כן), נעבור לזכאותו של העותר לקבל מעמד של תושבות ארעית.

על המשיב לשדרג את מעמדו של העותר

88. הנציבה כבר קבעה בהחלטתה, כי טענת העותרים לשדרוג מעמד מוצדקת וכי זכאי היה העותר לשדרוג מעמדו לפני החלטת הממשלה 1813, וזאת בהתאם למניין 27 החודשים של ההליך המדורג.

89. הבסיס לשדרוג נקבע בפסק הדין בע"מ 8849/03 **דופש נ' מנהל מינהל האוכלוסין** (לא פורסם, ניתן ביום 2.6.08) (להלן: **עניין דופש**). פסק הדין עסק בשני ערעורים שהוגשו לבית המשפט העליון בעניינם של מי שמעמדם אמור היה להיות משודרג לפני החלטת הממשלה ונקבע, כי:

בעקבות הערותינו בדיון קודם הסכים המשיב כי ניתן יהיה לשדרג מעמדו של מבקש גם אם מעמדו לא שודרג לפני המועד הקובע וזאת אם אי **השדרוג נבע מטעות או מחמת עיכוב בלתי מוצדק אשר נבע מן המשיב**.

ראו עוד: ע"מ 5534/07 **רג'וב נ' שר הפנים**; ועת"מ 8436/08 **עויסאת סבאח נ' משרד הפנים** (ניתן ביום 14.9.2008).

90. בפסק הדין בעניין דופש נקבע עוד, כי:

השאלה האם המערערים נכנסים בגדרו של הקריטריון האמור **צריכה להיבדק על ידי בית המשפט לעניינים מינהליים על יסוד העובדות שבכל מקרה ומקרה**. (ההדגשה הוספה – ל.ב.).

91. מכיוון שהנציבה כבר בדקה את הבסיס לשדרוג במקרה דנן, מבקשים העותרים, כי בית משפט נכבד זה יקבל את קביעתה ויורה למשיב לשדרג את מעמדו של העותר למעמד ארעי.

סיכום

92. על כל רשות מינהלית להשתית את החלטותיה על תשתית עובדתית ראויה ובדוקה, שנתקבלה לאחר איסוף נתונים, ותוך הבאה בחשבון של כל העובדות הרלוונטיות לעניין (בג"ץ 3975/95 קניאל נ' ממשלת ישראל, פ"ד נג(5), 459, 488).

93. האם עמד המשיב בחובה זו במקרה דנן? האם החלטתו מושתתת על תשתית עובדתית ראויה ובדוקה? האם הביא המשיב בחשבון את כל העובדות הרלוונטיות?

94. כמפורט בעתירה זו, התשובה היא שלילית.

95. לכן, יטענו העותרים, כי אין לאמץ את מסקנותיה של הנציבה ואת עמדתו של המשיב. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל את העתירה ולהורות למשיב להעניק מעמד של תושבות ארעית לעותר 2, אשר נדרש על פי דין. כן מתבקש בית המשפט לחייב את המשיבים בתשלום שכ"ט עורך-דין והוצאות משפט.

ירושלים, 18 ינואר, 2011.

ליאורה בכור, עו"ד
ב"כ העותרים

(ת.ש. 13594)